

Arrest

nr. 304 588 van 10 april 2024
in de zaak RvV X/ II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 2 juni 2021 aan in België. Zij dient op 4 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot het Pashtunvolk te behoren. U werd op (...) november 1996 geboren in het subdorp Nangora (dorp Saperi, district Watapur, provincie Kunar, Afghanistan) en woonde er heel uw leven. U trouwde zo'n zeven jaar voor uw persoonlijk onderhoud met F. (...). Jullie hebben samen twee kinderen. Uw vrouw en kinderen zijn bij uw gezin in Jalalabad. Voor uw vertrek was u landbouwer en veehouder.

Uw vader werkte als gewoon soldaat voor de Afghaanse inlichtingendienst, NDS. Op een avond, een paar dagen voor uw vertrek, kwam de taliban naar jullie huis. U en uw vader waren op dat moment niet thuis. De taliban vroegen uw moeder waar jullie waren en ze zei dat jullie niet thuis waren. Omdat de talibs haar antwoord niet geloofden kwamen ze binnen en doorzochten ze het huis. Ze gaven aan dat ze wisten dat uw vader voor de NDS werkte. Ze gaven hem drie dagen om zich aan hen over te geven en vertrokken.

Twee dagen later slaagden u en uw moeder erin om uw vader te bereiken. Jullie vertelden hem wat er gebeurd was. Hij antwoordde dat hij binnen enkele dagen iets zou doen.

De volgende dag, tevens de dag waarop de deadline die zij uw vader hadden gegeven verstreek, kwam de taliban opnieuw naar jullie huis. Ze vroegen opnieuw naar hem, want hij was zich niet komen aangeven. Jullie vertelden hen dat hij binnen enkele dagen zou thuis komen. Drie taliban kwamen voor u staan, één van hen sloeg u met zijn wapen. Ze dachten erover na om u mee te nemen in plaats van uw vader. De dorpingen hoorden dat er iets aan de hand was en kwamen kijken. De dorpsouderen zorgden ervoor dat de taliban u niet meenam. Als uw vader zich niet zou opgeven zou de taliban u toch nog mogen komen halen. Ze lieten u los en vertrokken.

Na telefonisch overleg met uw vader vertrok u de dag na dat incident naar het huis van uw oom in Kamchi. Vandaar uit verliet u Afghanistan. Dat was in 2020, u denkt dat het in januari was. Een week à tien dagen na uw vertrek verhuisde ook uw familie, naar Jalalabad.

Nadat jullie allemaal weg waren uit Nangora werd aan jullie burens gevraagd waar jullie waren.

Uw vader verbleef tot één à twee maanden na de machtsovername op het nieuwe adres van uw gezin in Jalalabad. Hij ging naar de bazaar om boodschappen te doen. Sindsdien weten jullie niets meer van hem.

Op 4 juni 2021 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u dertien documenten en stukken neer. Uw taskara; de taskara's en identiteitskaarten van uw gezinsleden; schoolrapporten van uw vader; documenten van Binnenlandse Zaken m.b.t. de werving van uw vader; een uittreksel Afghanistan Registration Card System van uw vader; enkele onleesbare documenten; de bankkaart van uw vader; een trainingscertificaat van uw vader; foto's van uw vader; een garantie vanop het werk van uw vader; een USB-drive; en de NDS-kaart van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt de zoon te zijn van een soldaat van de NDS. U legt documenten neer van ene K. W. S. (...) van wie u beweert dat hij uw vader is en dus een soldaat van de NDS was. Daar kan echter geen geloof aan gehecht worden. In de eerste plaats omdat de man in kwestie in 1983 – en dus maar 13 jaar voor u – geboren werd, zo blijkt uit zijn identiteitskaart en zijn taskara (CGVS, p. 10, punt 116-118). Hij zou dus een jaar of twaalf moeten geweest zijn toen u verwekt werd. Daar kan geen geloof aan gehecht worden, zeker niet omdat u zelf verklaart dat hij trouwde toen hij zestien was en u pas daarna geboren werd (CGVS, p. 10, punt 110-117). Erop gewezen dat uw vader twaalf jaar zou moeten geweest zijn toen u verwekt werd verklaart u dat dit niet kan en er in Afghanistan veel problemen zijn bij het noteren van geboortedata (CGVS, p. 10, punt 118). Die uitleg volstaat niet om zo'n flagrante vaststelling als bovenstaande te verklaren. Bovendien hebt u niet één foto samen met uw vader (CGVS, p. 10, punt 111), hetgeen de geloofwaardigheid over uw zogenaamde band met K. W. (...) natuurlijk niet ten goede komt. Tot slot is het vreemd dat u niet weet of uw vader gevochten heeft met de taliban tijdens de overname (CGVS, p. 16, punt 181). Nochtans had u tot twee maanden na de overname contact met hem (CGVS, p. 14, punt 149-155). Gezien bovenstaande vaststellingen is het weinig aannemelijk dat uw vader K. W. S. (...) – de man wiens identiteitskaart u neerlegt – is en hij voor door de NDS werkte. Gezien uw problemen voortkomen uit uw vader zijn werk voor de overheid (CGVS, p. 10-11, punt 120-126) en uw asielmotieven er dus op gestoeld zijn moet worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van die asielmotieven meteen ernstig ondermijnd is. Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ook ondermijnd door onderstaande vaststellingen.

Zo komt jullie gedrag – en zeker dat van uw vader – na het eerste bezoek van de taliban zeer vreemd over. De taliban was naar jullie huis gekomen om een deadline van drie dagen op te leggen waarbinnen uw vader zich zou moeten overgeven aan hen (CGVS, p. 10-11, punt 120-122). Het is dan ook zeer waarschijnlijk dat zij na drie dagen opnieuw iets zouden ondernemen. Uw vader was niet van plan zich over te geven maar had wel gezegd dat hij “iets zou doen”, jullie waren aan het wachten op instructies (CGVS, p. 11-12, punt 123 en 133-136). Uw vader ondernam echter niets en, zoals uiteraard kon verwacht worden (CGVS, p. 15, punt 163-164), kwam de taliban op de derde dag na hun vorige komst opnieuw naar jullie huis. Het komt vreemd over dat jullie – wetende dat de taliban terug komt – niets ondernemen en geen plan hebben (CGVS, p. 12, punt 136). U weet niet waarom uw vader niet had gedaan wat hij had gezegd, waarom hij niets had ondernemen (CGVS, p. 13, punt 138). Dat jullie er niet aan dachten dat de taliban op de derde dag zou terugkomen (CGVS, p. 13, punt 139) houdt overigens geen enkele steek. De taliban wilde dat uw vader zich overgaf en zeiden dat hij naar huis moest komen (CGVS, p. 15, punt 163-164). Bij wijze van conclusie moet worden opgemerkt dat de manier waarop uw familie deze situatie heeft aangepakt weinig aannemelijk overkomt. Jullie weten dat de taliban iets van jullie verwacht en dat zij terug naar jullie huis zullen komen, daar verwachten ze uw vader ook, maar jullie hebben geen enkel plan en ondernemen niets. Uw vader zelf had verklaard iets te zullen doen, maar ook dat gebeurde niet. Die vaststellingen komen in die mate onlogisch over dat zij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnen.

Ook na uw vertrek en na de machtsovername doet het gedrag van uw familieleden vragen rijzen. Uw vader was voor de machtsovername in dienst (CGVS, p. 14, punt 153-154). Toen de overname zich voltrok vervoegde uw vader uw gezin, dat op dat moment in Jalalabad woonde (CGVS, p. 4 en 14, punt 28 en 148). Uw vader is er een maand of twee geweest. Op een dag ging hij naar de bazaar, hij is sindsdien vermist (CGVS, p. 9, punt 108). U verklaart dat uw vader wel twee maanden thuis is geweest na de overname, maar dat hij zich verstopte en geen mensen bezocht (CGVS, p. 9, punt 109). Dat hij dan wel naar de bazaar ging, nota bene om boodschappen te doen, op een moment dat de taliban het openbaar gezag uitmaakten komt dan ook vreemd over (CGVS, p. 10, punt 110). U erkent dat dat niet veilig was, maar uw vader moest dat doen om “iets te gaan halen voor het huis” (CGVS, p. 15, punt 162). Bovendien verhuisde uw gezin 7 à 10 dagen (CGVS, p. 13, punt 147) na uw vertrek in januari 2020 (CGVS, p. 8-9, punt 96-97) naar Jalalabad en woonden zij er dus meer dan anderhalf jaar alleen, zonder uw vader. Uw jongere broer zou nochtans ook al alleen naar de busstop in Jalalabad zijn gegaan om de betaling van jullie boer in ontvangst te nemen (CGVS, p. 7, punt 77) en uw gezin kon geholpen worden door een maternale oom (CGVS, p. 4, punt 40). Dat uw vader, een beweerdelijk door de taliban gezochte NDS-soldaat, zich enerzijds zou verstoppen maar anderzijds beslist om zelf naar de bazaar te gaan na de machtsovername om boodschappen te doen komt dan ook weinig geloofwaardig over.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over het laatste contact dat er met uw vader geweest is merkwaardig te noemen. Gevraagd wat het allerlaatste contact was dat uw vermiste vader had met eender wie, verklaart u dat u de laatste was die met hem sprak. Sindsdien is zijn telefoon uit en weet niemand iets van hem (CGVS, p. 14, punt 150). Later blijkt echter dat uw vader tot net voor hij vermist geraakte gewoon thuis bij uw gezinsleden was. U stelt dat hij daar was toen hij met u sprak. Na jullie gesprek ging hij naar de bazaar om boodschappen te doen en verdween hij. Uw moeder had hem nog proberen te overtuigen om niet te gaan (CGVS, p. 14-15, punt 158-162). Dat u aanvankelijk, daarnaar gevraagd, stelt dat u de laatste persoon was die contact heeft gehad met uw familie maar dan blijkt dat hij op dat moment eigenlijk bij uw gezin was en nog met uw moeder sprak, komt merkwaardig over en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw vader vermist zijn.

Voorts legt u incoherente verklaringen af over het bezoek dat de taliban bracht aan jullie huis toen iedereen van uw gezin al weg was. Gevraagd hoeveel keer de taliban in totaal naar jullie huis is gekomen hebt u het over de twee keren dat jullie nog aanwezig waren. U stelt evenwel dat zij nog een derde keer zijn gekomen toen jullie al weg waren. Die keer zouden zij aan één van jullie burens hebben gevraagd naar uw familie (CGVS, p. 12, punt 130). Eerder had u nochtans verklaard dat de taliban nog aan de ooms van uw vader is komen vragen naar jullie (CGVS, p. 6, punt 64-65), niet zomaar aan één van jullie burens dus. Ook deze incoherente verklaring tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets hebt verteld over de twee bezoeken die de taliban aan jullie huis bracht (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u zo’n fundamentele gebeurtenissen – op het CGVS bouwt u heel uw relaas erop (CGVS, p. 10-11, punt 121-124) – achterwege zou laten wanneer u op de DVZ de kans krijgt uw asielmotieven toe te lichten houdt geen enkele steek. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat u gevraagd werd om het kort te houden is geen afdoende uitleg om zo’n fundamentele elementen daar achter te houden (CGVS, p. 17, punt 194).

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangebrachte asielmotieven. Zij vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen,

zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Jullie taskara's en identiteitskaarten kunnen hoogstens elementen van jullie identiteit staven. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. Zoals hierboven opgemerkt is het echter niet overtuigend dat K. W. (...), de man wiens documenten u neerlegt, effectief uw vader is. Wat daar ook van zij, van de documenten die u neerlegt over zijn werk kan de authenticiteit niet worden vastgesteld. Dat u een vader had die voor de NDS werkte kan dan ook niet met deze documenten aannemelijk gemaakt worden. Het gaat dan over zijn NDS-kaart, documenten m.b.t. zijn werving, een garantiedocument, foto's vanop zijn werk en zijn trainingscertificaat; Van de bankkaart, K. W. (...) zijn schoolrapporten en het uittreksel Afghanistan Registration Card System kan worden opgemerkt dat deze documenten geen betrekking hebben op uw asielrelaas. Op de USB-drive die u neerlegt staat niets anders dan de reeds besproken documenten; Tot slot zijn er nog enkele onleesbare documenten neergelegd waaruit niets kan afgeleid worden. Documenten kunnen hoe dan ook geen ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak

in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.2. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Zij meent in hoofdorde in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde meent zij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Stukken

2.3.1. Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift:

"enkele foto's (..) met zijn vader (3 en 4)" (zie ook p. 3 verzoekschrift).

2.3.2. De verwerende partij maakt op 27 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 8) over.

2.3.3. De verzoekende partij maakt op 28 maart 2024 een aanvullende nota met stukken inzake verwestering (rechtsplegingsdossier stuk 10) over.

2.4. Beoordeling

2.4.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 27 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

2.4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.4.4.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie Afghanistan ontvlucht te zijn uit vrees voor de taliban omdat haar vader als soldaat werkte voor de Afghaanse inlichtingendienst, NDS. De taliban viseerden zowel haar vader als verzoekende partij, waarop verzoekende partij Afghanistan ontvluchtte.

Met betrekking tot het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat K.W.S. van wie zij documenten heeft neergelegd werkelijk haar vader is;
- dat het gedrag van haar familie, met name niets ondernemen, niet geloofwaardig is in het licht van de opgegeven deadline door de taliban;
- dat haar vader zich enerzijds zou verstoppen maar anderzijds beslist naar de bazaar te gaan na de machtsovername om inkopen te doen niet geloofwaardig is;
- dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over het laatste contact dat haar vader heeft gehad;
- dat verzoekende partij eveneens incoherente verklaringen aflegt over het bezoek van de taliban aan haar huis nadat het gezin al weg was;
- dat verzoekende partij bij dienst vreemdelingenzaken niets vertelde over de twee bezoeken van de taliban wat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt.

Met betrekking tot de voorgelegde documenten motiveert de commissaris-generaal voorts:

“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Jullie taskara's en identiteitskaarten kunnen hoogstens elementen van jullie identiteit staven. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. Zoals hierboven opgemerkt is het echter niet overtuigend dat K. W. (...), de man wiens documenten u neerlegt, effectief uw vader is. Wat daar ook van zij, van de documenten die u neerlegt over zijn werk kan de authenticiteit niet worden vastgesteld. Dat u een vader had die voor de NDS werkte kan dan ook niet met deze documenten aannemelijk gemaakt worden. Het gaat dan over zijn NDS-kaart, documenten m.b.t. zijn werving, een garantiedocument, foto's vanop zijn werk en zijn trainingscertificaat; Van de bankkaart, K. W. (...) zijn schoolrapporten en het uittreksel Afghanistan Registration Card System kan worden opgemerkt dat deze documenten geen betrekking hebben op uw asielrelaas. Op de USB-drive die u neerlegt staat niets anders

dan de reeds besproken documenten; Tot slot zijn er nog enkele onleesbare documenten neergelegd waaruit niets kan afgeleid worden. Documenten kunnen hoe dan ook geen ongeloofwaardig asielrelaas herstellen.”

2.4.4.2. Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier heeft verzoekende partij enkele documenten voorgelegd die haar familielink met haar voorgehouden vader volgens haar aantonen. Zoals de commissaris-generaal evenwel pertinent vaststelt, blijkt uit de identiteitskaart en de taskara van haar voorgehouden vader dat hij geboren werd in 1983. Aangezien verzoekende partij geboren is in 1996, houdt dit in dat haar vader aldus maar 13 jaar was op het moment van de geboorte van verzoekende partij en dus maar 12 jaar toen verzoekende partij verwekt werd. Geconfronteerd hiermee stelde verzoekende partij: *“Dat is niet acceptabel. Dat wordt niet aanvaard in Afghanistan. Maar daar zijn er veel moeilijkheden met geboortedata, men weet dat daar niet, hoe oud men is. Het wordt niet goed genoteerd. Dat is bij veel mensen zo. Niet enkel bij mij.”* (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO), 15 september 2022, p. 10). De Raad kan de commissaris-generaal evenwel geheel volgen waar deze uitleg niet volstaat om dergelijke flagrante vaststelling te verklaren, temeer nu verzoekende partij verklaarde dat haar vader zestien jaar was toen hij trouwde en zij geboren werd na het huwelijk aangezien men in Afghanistan geen kinderen kan krijgen als men niet getrouwd is (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 10). Bovendien – waar verzoekende partij in het verzoekschrift blijft hameren op het feit dat vaak materiële fouten worden gemaakt in dergelijke documenten en een verschil van enkele jaren geen uitzondering is waarbij haar vader aldus minstens 16 jaar was bij zijn huwelijk en zij erop wijst dat anders haar moeder volgens haar identiteitsbewijs drie jaar ouder zou geweest zijn dan haar man wat ook niet klopt – gaat zij geheel voorbij aan haar verklaringen op het CGVS waar zij beaamde dat haar moeder *“zo’n twee jaar ouder”* is dan haar vader. (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 10). Thans draait verzoekende partij dit om door te stellen dat haar moeder niet ouder kan geweest zijn dan haar vader, teneinde de vastgestelde discrepantie met betrekking tot de geboortedatum op de identiteitskaart en de taskara van haar vader teniet te doen, maar zij gaat daarmee regelrecht in tegen haar eerdere verklaringen waar zij duidelijk stelde dat haar moeder wel degelijk ouder was dan haar vader. Zo verzoekende partij aldus gevolgd wordt in haar betoog dat haar vader in werkelijkheid drie jaar eerder geboren werd dan hetgeen blijkt uit de voorgelegde documenten, dan betekent dit inderdaad dat haar moeder volgens diens voorgelegde identiteitsbewijs jonger is dan haar vader, wat evenwel niet correspondeert met de verklaringen van verzoekende partij dat haar moeder enkele jaren ouder was dan haar vader.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij met een verwijzing naar de taskara’s en het betoog dat daaruit eenzelfde afstamming zou blijken niet overtuigen om alsnog een familielink met de door haar voorgehouden vader aan te tonen.

Zoals de commissaris-generaal ook pertinent motiveert liet verzoekende partij eveneens na enige foto met haar vader voor te leggen. Op de vraag *“Hebt u foto’s van u en uw vader samen?”* repliceerde verzoekende partij: *“Nee. Toen had ik geen smartphone, ik had een gewone telefoon, zonder camera. De taliban liet niet toe een telefoon met camera te hebben.”* (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 10). Uit haar antwoord blijkt aldus duidelijk dat verzoekende partij stelde geen foto’s te hebben van haar vader en haarzelf samen. Bij huidig verzoekschrift stelt verzoekende partij thans foto’s neer te leggen van haarzelf met haar vader (stukken 3 en 4). De Raad stelt vooreerst vast dat noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting verzoekende partij enige duiding geeft hoe het komt dat zij thans wel, ondanks haar eerdere verklaringen geen foto’s van haarzelf met haar vader te hebben, dergelijke foto’s kan voorleggen. Samen met de vaststelling dat verzoekende partij initieel stelde geen foto’s van haarzelf met haar vader te hebben en zij niet nader verklaart hoe, ondanks deze verklaringen, zij thans wel erin slaagt foto’s voor te leggen waarvan bovendien moet opgemerkt worden dat deze gemakkelijk kunnen worden geënsceeneerd en/of gemanipuleerd, oordeelt de Raad dat deze foto’s de motivering dat verzoekende partij haar familielink met K.W.S. niet heeft aannemelijk gemaakt niet kunnen ombuigen.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij geenszins overtuigen dat de door haar voorgelegde documenten afdoende zijn om de familielink met K.W.S. aan te tonen.

Dit alles nog temeer de Raad vaststelt dat verzoekende partij ook zeer tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie haar de voorgelegde documenten heeft opgestuurd en wanneer dit gebeurde. Zo blijkt dat verzoekende partij initieel verklaarde dat haar vader zijn originele werkbadge nodig had maar deze zelf wel haar opstuurde *“een week voor de taliban overnam, denk ik. (...)”*. Wanneer zij geconfronteerd wordt met de bedenking van de *protection officer* dat het wel vreemd is dat haar vader zijn originele werkbadge haar al opstuurt terwijl hij die nog nodig had, verandert verzoekende partij haar verklaring en stelt zij te denken dat haar vader deze werkbadge heeft opgestuurd *“na de overname door de taliban.”* (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 9). Het is aldus duidelijk dat de verzoekende partij haar verklaringen bijstelt wanneer zij geconfronteerd wordt met ongerijmdheden in haar verhaal. Het stopt daarbij evenwel niet, nu verzoekende partij aan het einde van het gehoor nogmaals gevraagd wordt wie haar de documenten stuurde en zij dan opnieuw van verhaal verandert: *“Mijn familie stuurde ze mij vanuit Kunar (...)”*. Wanneer de *protection officer*

vraagt *“Dus het was uw vader, hij was er nog steeds, hij stuurde ze?”* repliceert verzoekende partij evenwel geheel in tegenstrijd met haar eerdere verklaringen: *“Mijn vader stuurde ze niet, mijn maternele oom stuurde ze. Maar dat was voor de overname. Veel plaatsen in Afghanistan waren al gevallen. Maar niet heel het land.”* Nogmaals gevraagd *“De eerste keer dat uw familie u de documenten probeerde te sturen, was dat voor of na de overname?”* repliceert verzoekende partij: *“Ervoor. Het gevecht was begonnen, sommige plaatsen waren al overgenomen. Kunar en de grote steden nog niet.”* De protection officer confronteert de verzoekende partij andermaal met de bedenking: *“Het is vreemd voor mij dat uw vader zijn originele werkbadge al stuurt voor de val van Afghanistan”* waarop verzoekende partij antwoordt: *“Veel provincies, veel plaatsen, veel unit hadden al alles afgegeven aan de taliban, veel units hadden hun post al verlaten. Mijn vader ook, voor de val.”* waarna zij stelde dat haar vader zijn badge niet meer nodig had (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 16). Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij compleet tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie haar de documenten heeft opgestuurd en wanneer dit gebeurde.

Verder, zoals de commissaris-generaal ook motiveert, is het geenszins aannemelijk dat zo K.W.S. werkelijk de vader van verzoekende partij is, verzoekende partij niet weet of haar vader met de taliban gevochten heeft tijdens de overname (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 16), dit terwijl zij verklaarde tot twee maanden na de machtsovername nog contact met haar vader gehad te hebben (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 14). Nu het profiel van haar vader hét kernelement betreft van haar vluchtrelaas, mag redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekende partij weet of haar vader tijdens de machtsovername nog gevochten heeft met de taliban. De vaststelling dat zij het antwoord op deze vraag moet schuldig blijven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen als zou K.W.S. van wie zij documenten heeft voorgelegd werkelijk haar vader zijn.

Nu verder blijkt objectieve landeninformatie (administratief dossier, map Landeninformatie, *COI Focus, Afghanistan, Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021) Afghaanse documenten zeer fraudegevoelig zijn en hun bewijswaarde aldus bijzonder relatief kunnen zij op zichzelf niet volstaan om de relevante elementen van het relaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, samen met de *supra* besproken vaststellingen omtrent de geboortedatum van haar voorgehouden vader alsook haar verklaringen, overtuigt verzoekende partij niet om de voorgehouden familielink met K.W.S. aannemelijk te maken. Daar zij haar familielink daarmee niet aantoon, slaagt zij er bijgevolg evenmin in aan te tonen dat haar vader werkelijk een lid was van de NDS. Dit houdt bijgevolg ook in dat aan de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht.

2.4.4.3. Daarenboven blijkt dat de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas eveneens ondermijnd wordt door de vaststelling in de bestreden beslissing dat het geenszins geloofwaardig is dat ondanks het feit dat de taliban naar het huis van verzoekende partij en haar gezin waren gekomen en zij een deadline van drie dagen hadden gegeven waarbinnen haar vader zich aan hen moest overgeven, zij en haar gezin geen enkel plan hadden en niets ondernamen en dat ook haar vader niks ondernam. Door louter haar verklaringen te bevestigen slaagt verzoekende partij er geenszins in deze pertinente vaststelling te ondergraven. Zoals duidelijk blijkt uit haar verklaringen stelde verzoekende partij dat de taliban op een avond toen zij noch haar vader thuis waren langskwamen, naar haar vader vroegen, het huis doorzochten, stelden dat ze wisten dat haar vader voor de NDS werkte en dat hij drie dagen had om zich over te geven. Haar moeder vertelde dit aan haar vader die zei: *“binnen enkele dagen ga ik iets doen”* (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 10-11). Verder blijkt uit haar verklaringen dat de taliban duidelijk stelden dat haar vader zijn job moest stoppen en naar huis moest komen (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 15). In die geschetste context is het, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, geenszins aannemelijk dat haar familie niks ondernam en geen enkel plan had terwijl zij duidelijk wist dat de taliban zou terugkomen. Eveneens is het in dergelijke context geenszins aannemelijk dat verzoekende partij het antwoord schuldig moet blijven op de vraag waarom haar vader, ondanks het feit dat hij wel stelde iets te zullen ondernemen, evenwel niks deed (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 13). Van verzoekende partij, die stelde nog contact gehad te hebben met haar vader na de voormelde feiten, mag redelijkerwijze verwacht worden – zo deze feiten op waarheid berusten – dat zij zich bij haar vader informeert waarom hij ondanks zijn reactie op het bezoek van de taliban stelde iets te zullen doen alsnog niks heeft gedaan. De vaststelling dat zij op hoger vermelde vraag het antwoord schuldig moet blijven getuigt van een manifeste desinteresse in haar hoofde aangaande een kernelement van haar vluchtrelaas wat terecht de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift, wordt haar niet tegengeworpen verantwoordelijk te zijn voor de handelingen die haar vader al dan niet tijdig zou gesteld hebben, maar wordt er terecht op gewezen dat zij niet weet waarom haar vader alsnog niks ondernomen heeft terwijl van haar redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij daarop wel een antwoord kan geven, zo hetgeen zij verklaart zich werkelijk heeft voorgedaan.

Dat zij uiteindelijk wel het huis verliet en vluchtte doet niks af aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat, zo het relaas op waarheid berust, in de tijd tussen het stellen van het ultimatum en het verstrijken van het ultimatum, verzoekende partij en haar familie niks zouden ondernemen en bijgevolg eigenlijk gelaten hun lot afwachten.

De Raad wijst er verder nog op dat nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden dat verzoekende partij wordt tegengeworpen dat haar vader na het incident zijn werk bleef verder zetten. Haar betoog dienaangaande is dan ook geenszins dienstig.

Verzoekende partij doet met haar betoog in het verzoekschrift evenmin afbreuk aan de motivering dat: *“Ook na uw vertrek en na de machtsovername doet het gedrag van uw familieleden vragen rijzen. Uw vader was voor de machtsovername in dienst (CGVS, p. 14, punt 153-154). Toen de overname zich voltrok vervoegde uw vader uw gezin, dat op dat moment in Jalalabad woonde (CGVS, p. 4 en 14, punt 28 en 148). Uw vader is er een maand of twee geweest. Op een dag ging hij naar de bazaar, hij is sindsdien vermist (CGVS, p. 9, punt 108). U verklaart dat uw vader wel twee maanden thuis is geweest na de overname, maar dat hij zich verstopte en geen mensen bezocht (CGVS, p. 9, punt 109). Dat hij dan wel naar de bazaar ging, nota bene om boodschappen te doen, op een moment dat de taliban het openbaar gezag uitmaakten komt dan ook vreemd over (CGVS, p. 10, punt 110). U erkent dat dat niet veilig was, maar uw vader moest dat doen om “iets te gaan halen voor het huis” (CGVS, p. 15, punt 162). Bovendien verhuisde uw gezin 7 à 10 dagen (CGVS, p. 13, punt 147) na uw vertrek in januari 2020 (CGVS, p. 8-9, punt 96-97) naar Jalalabad en woonden zij er dus meer dan anderhalf jaar alleen, zonder uw vader. Uw jongere broer zou nochtans ook al alleen naar de busstop in Jalalabad zijn gegaan om de betaling van jullie boer in ontvangst te nemen (CGVS, p. 7, punt 77) en uw gezin kon geholpen worden door een maternale oom (CGVS, p. 4, punt 40). Dat uw vader, een beweerdelijk door de taliban gezochte NDS-soldaat, zich enerzijds zou verstoppen maar anderzijds beslist om zelf naar de bazaar te gaan na de machtsovername om boodschappen te doen komt dan ook weinig geloofwaardig over.*

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over het laatste contact dat er met uw vader geweest is merkwaardig te noemen. Gevraagd wat het allerlaatste contact was dat uw vermiste vader had met eender wie, verklaart u dat u de laatste was die met hem sprak. Sindsdien is zijn telefoon uit en weet niemand iets van hem (CGVS, p. 14, punt 150). Later blijkt echter dat uw vader tot net voor hij vermist geraakte gewoon thuis bij uw gezinsleden was. U stelt dat hij daar was toen hij met u sprak. Na jullie gesprek ging hij naar de bazaar om boodschappen te doen en verdween hij. Uw moeder had hem nog proberen te overtuigen om niet te gaan (CGVS, p. 14-15, punt 158-162). Dat u aanvankelijk, daarnaar gevraagd, stelt dat u de laatste persoon was die contact heeft gehad met uw familie maar dan blijkt dat hij op dat moment eigenlijk bij uw gezin was en nog met uw moeder sprak, komt merkwaardig over en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw vader vermist zijn.

Voorts legt u incoherente verklaringen af over het bezoek dat de taliban bracht aan jullie huis toen iedereen van uw gezin al weg was. Gevraagd hoeveel keer de taliban in totaal naar jullie huis is gekomen hebt u het over de twee keren dat jullie nog aanwezig waren. U stelt evenwel dat zij nog een derde keer zijn gekomen toen jullie al weg waren. Die keer zouden zij aan één van jullie burens hebben gevraagd naar uw familie (CGVS, p. 12, punt 130). Eerder had u nochtans verklaard dat de taliban nog aan de ooms van uw vader is komen vragen naar jullie (CGVS, p. 6, punt 64-65), niet zomaar aan één van jullie burens dus. Ook deze incoherente verklaring tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets hebt verteld over de twee bezoeken die de taliban aan jullie huis bracht (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u zo'n fundamentele gebeurtenissen – op het CGVS bouwt u heel uw relaas erop (CGVS, p. 10-11, punt 121-124) – achterwege zou laten wanneer u op de DVZ de kans krijgt uw asielmotieven toe te lichten houdt geen enkele steek. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Dat u gevraagd werd om het kort te houden is geen afdoende uitleg om zo'n fundamentele elementen daar achter te houden (CGVS, p. 17, punt 194).” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij al in het buitenland vertoefde en dus niet meer op de hoogte was van de details inzake haar vader op het moment van de machtsovername, temeer hij kort nadien vermist raakte, ziet de Raad niet in hoe dergelijk betoog afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissing, dit nog naast de vaststelling dat verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat zij na de machtsovername nog contact had met haar vader (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 14) en zij nog steeds regelmatig contact heeft met haar overige familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 5) zodat van haar redelijkerwijze wel degelijk mag verwacht worden dat zij vragen omtrent kernaspecten van haar asielrelaas duidelijk kan beantwoorden.

2.4.4.4. Verzoekende partij beticht het CGVS verder weliswaar van subjectiviteit, doch zij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit het loutere gegeven dat het CGVS vaststelt dat de voorgelegde documenten *an sich* niet afdoende zijn om het vluchtrelaas van

verzoekende partij geloofwaardig te bevinden gelet op de relatieve bewijswaarde ervan zoals blijkt uit objectieve landeninformatie en deze documenten aldus zowel op hun inhoud als aan de hand van de verklaringen van verzoekende partij aftoetst, en op goede gronden motiveert waarom uit dit onderzoek naar voren komt dat de voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen aantonen (zie ook bespreking *supra* onder punt 2.4.4.2), kan namelijk in het geheel niet worden afgeleid dat het CGVS uitgaat van subjectieve veronderstellingen. Voor het overige brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad wijst er verder op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is dan ook aan verzoekende partij om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door haar voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

Anders dan wat verzoekende partij ook nog voorhoudt, beperkt de commissaris-generaal zich niet tot de stelling dat de documenten vervalst zijn maar herhaalt de Raad dat uit de motivering blijkt dat hij deze documenten in ogenschouw heeft genomen alsook in samenhang met de verklaringen van verzoekende partij heeft afgetoetst om te beoordelen of zij al dan niet het vluchtrelaas van verzoekende partij onderbouwen, *quod non*. Haar subjectieve overtuiging dat de neergelegde documenten wel degelijk in hun samenhang bewijskrachtig zijn doet aan voorgaande geen afbreuk.

2.4.4.5. Gelet op haar verklaringen en de door haar voorgelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat zij er niet terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.4.6. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovernname door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovernname, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 27 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

De Raad wijst er verder op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan.

Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De algemene en theoretische opmerkingen en verwijzingen naar landeninformatie in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

In zoverre verzoekende partij in dit kader bloot betoogt dat zij *“een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door het de facto Talibanregime wordt ingericht”* en zij bij haar aanvullende nota van 28 maart 2024 nog een attest van gezinssamenstelling voegt, een handgeschreven brief van haar vriendin, twee foto's (waarbij de Raad opmerkt dat uit deze stukken geenszins kan blijken dat verzoekende partij wel degelijk een liefdesrelatie in België onderhoudt, nu een loutere en bovendien zeer recente samenwoning, een brief van haar voorgehouden partner alsook twee foto's niet overtuigen om een werkelijke liefdesrelatie aan te tonen, temeer verzoekende partij nog getrouwd is in Afghanistan alwaar zij een vrouw en twee kinderen heeft waarvan zij stelde dat zij daarmee regelmatig contact heeft en zij ook bezorgd is om hun welzijn (CGSV, NPO, 15 september 2022, p. 4, 5, 15, 18) en zij noch in haar verzoekschrift, noch in haar aanvullende nota, noch ter terechtzitting ook maar enigszins stelt dat de relatie met haar vrouw in Afghanistan verbroken is alsook blijkt uit het schrijven van haar voorgehouden vriendin dat het belangrijk is voor verzoekende partij documenten te verkrijgen zodat zij boven alles in de mogelijkheid wordt gesteld terug naar huis te kunnen gaan om haar familie te zien (*“above all to be able to go home to see his family”*) hetgeen de voorgehouden relatie met de vriendin in België alleszins danig in perspectief plaatst, evenals trouwens de voorgehouden nood aan bescherming), en stukken waaruit haar tewerkstelling in België blijkt, dient immers te worden opgemerkt dat verzoekende partij met haar verwijzing naar deze elementen hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij verbleef tijdens haar vormingsjaren en zelfs tot haar 24 jaar in Afghanistan. Daarbij woonde zij naar eigen zeggen in een dorp waar de taliban reeds aan de macht was (CGSV, 15 september 2022, p.7). Verzoekende partij kan met haar loutere verwijzing naar haar verblijf van enkele jaren in Europa en de voormelde elementen geenszins volstaan om aan te tonen dat zij sedertdien daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoekende partij geeft met haar verwijzing naar deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling aan haar voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Zij toont hiermee niet *in concreto* aan dat dit verblijf en deze elementen haar dermate zouden hebben verwesterd dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Dient dan ook te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekende partij een relatie met een vrouw of met vrouwen in het algemeen op een andere, in Afghanistan meer gangbare wijze zou moeten invullen of beleven, in hoofdte van verzoekende partij geenszins kan worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De door haar aangehaalde elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoekende partij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoekende partij toont geenszins aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. De niet nader gespecificeerde persoonlijke ontwikkeling die haar moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door de taliban wordt ingericht, en eigenmaking van de westerse waarden, missen de nodige concretisering.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Verzoekende partij brengt gelet op het voorgaande ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekende partij reikt namelijk geen informatie aan waaruit zulks zou kunnen blijken. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoekende partij uit Afghanistan en haar verblijf in Europa in haren hoofdte een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat zij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoekende partij tot slot nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoekende partij aangehaalde en de door de commissaris-generaal neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in het land en regio van herkomst van verzoekende partij en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoekende partij blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in haar land en regio van herkomst.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij in het verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.4.4.7. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (CGVS, NPO, 15 september 2022, p. 4-7), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.4.4.8. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.4.4.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, zoals benadrukt door de verzoekende partij, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde geactualiseerde objectieve landeninformatie.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nogmaals op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8). Door algemene informatie te benadrukken, brengt verzoekende partij geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse. Ook waar zij hier voorhoudt dat er geen afdoende informatie beschikbaar is kan zij gelet op de bespreking *sub* 24.4.3. niet overtuigen, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Zoals *supra* reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoekende partij doet hierover niet anders denken.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER